

пустынь, за да си поукроти живо-то съображеніе тамъ, 44 години слѣдвалъ, да учи еврейскія языкъ, и кога-то чюль, че Антиохійска-та черкова ся кара съ Римскъ-тж, отишълъ въ Антиохіѣ, дѣто го направили священникъ, и влѣзълъ въ сношеніе съ Папж Дамаса. Отъ тамъ той посѣтилъ Св. Мѣста въ Палестинѣ, двѣ години стоялъ и въ Цариградъ, за да слуша ученіе-то на Св. Григорія Богослова, и дордѣ прѣведе зарадъ западны-ты Христианы хроникъ-тж на Евсевія и съчиненія-та на Оригена, послѣ посѣтилъ и Римъ, и на 55 години былъ, кога-то отишълъ въ Египетъ, да слуша знаменитыя тогава Богословъ и слѣпецъ Дидима. Като ся върнулъ отъ тамъ, той ся поселимъ въ тѣснѣ-тж витлеемскѣ пещерѣ, и тамъ ся заловилъ пакъ да изучи още по-добрѣ Св. Писаніе. Плодъ-тъ на това му изучваніе е тълкуваніе-то на книги-ты отъ ветхозавѣтны-ты пророци и други много още книги, като прѣводъ-тъ на Новыя Завѣтъ отъ Гръцкы, а на Вехтыя — отъ Еврейскы на Латинскы языкъ, кой-то съ вставки отъ старыя Италиянскы прѣводъ ся приѣлъ отъ Западнѣ-тж черковѣ, и го пази и до днесъ подъ имя-то Vulgata. Освѣтъ това написалъ и други много — историческы и богословскы съчиненія, както — и разны писма по съврѣменны-ты, въпросы.

Св. Епифанъ, покръстенъ отъ Евреинъ, е ученикъ на великыя пустынножитель Илариона, и на 60 годишнѣ възраст станжлъ епископъ въ Саламинъ, дѣто, като сѣднжлъ на пастырско-то си сѣдалище, ся отличилъ по любовь-тж си камъ-то бѣдны-ты, по простотѣ-тж си като пустынножитель и по ревность-тж си камъ-то вѣрж-тж. Хытри-ти хора много-пхти ся ползовали въ намѣренія-та си отъ негово-то простодушіе. Тжй Александрійскый Архиепископъ Теофилъ го дрынжлъ на своѣхъ странѣхъ въ распрѣж-тж си съ Ив. Златоуста. По-главны-ты отъ съчиненія-та му сж: Анкоратъ (котва за плаватели-ты въ живота), въ кой-то ся излагать най-важны-ти догмати на християнскѣ-тж вѣрж, и Панарій (домашня лѣкарница), въ кой-то ся съдържыва исторія-та и опроверганіе-то на двадесять-тѣ прѣди Р. Христово ереси, както и на 80-тѣ други въ Христианство-то слѣдъ него.

Св. Григорій Двоесловъ, Архиепископъ-тъ на Римъ, бѣше сынъ на еднѣ сенаторскѣ фамиліѣ, и отъ 570 до 573 годинѣ — префектъ въ Римъ. Майка му отъ дѣте още го бѣше расположила камъ-то монашескыя животъ, та си разнесълъ имота, за да построи седемь-тѣ Бенедиктинскы монастыри, и влѣзълъ въ едина отъ тѣхъ, кой-то бѣше направенъ въ палаты-ты на дѣды-ты му, като простѣ монахъ. Нъ скоро го истегали отъ тамъ, и го направили диаконъ, на го пратили подъ званіе-то Апокрисиарій въ Цариградскыя дворъ. Послѣ като си свършилъ работѣ-тж, коуж-то му бѣхъ възложили тамъ, върнжлъ ся пакъ въ своѣхъ-тж обитель, и братія-та му го избрали за аббатъ, а въ 590 г. сенатъ-тъ, духовенство-то и народъ-тъ еднотушно го въскачили на папскый прѣстолъ. Той приѣлъ смиренно высокыя тоя санъ, и безъ да глѣда на заплашително-то положеніе, въ кое-то ся излагаше прѣдъ Лонгобарды-ты Римъ, както — и на свои-ты непрѣсѣкваны слабости, показалъ много голѣмж пастырскѣ-тж си дѣятельность, както въ распространіе-то на черковѣ-тж, тжй и въ вътрешно-то ѣ благоустроеніе. Подъ неговы-ты грижи ся всадило християнство-то помежду языческы-ты Англо-Саксы; пакъ подъ негово-то вли-